

hjelpe Skaden fra 1872, men det var ikke usandsynligt, at en ny Komitee, der senere vilde blive dannet af Centralkomiteen selv i Anledning af den ny Stormflod, kunde anvende Pengene. Den nye Komitee — eller Centralkomiteen i ny Skikkelse — kasserede alle de tidligere Komiteer og sagde: Nu vilde vi have Sogneraad og Amtterne som Komiteer, og de første skulle da vurdere Staderne. Saaledes som det aerede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds (Clausen) oplyste, da han motiverede Forslaget, vurderede Sogneraadet den Skade, Interessentskabet havde lidt i 1874, til 40,000 Rd. saa omtrent — det kommer ikke saa meget an paa nogle Tusinde Rigsdaler op eller nedest — og Sogneraadet gjentog, at den nu skete Skade var en Følge af Ulykken i 1872 og samtidig en Følge af, at man ikke havde faaet Hjælp i Tide. Saa kom Centralkomiteen ganske vist med Penge; den 8de Juli 1874 gav den 10,000 Kr. med en Bemærkning, som atter staadfæster, hvad jeg sagde før, at Pengene — hvad der Næsten følger af sig selv — kun vare givne til de Stormflodslidte og til intet Andet, den Bemærkning nemlig, at om man vilde kunne give yderligere Hjælp afhæng af Størrelsen af den samlede Skade hele Landet over, og det maatte der Lid til at regne ud; det er sandt, det er fuldstændigt rigtig. Men nu skulle vi se, hvorledes det gik senere. Interessentskabet fik to Gange Penge, først 5,000 Rd. og saa 3,000 Rd. — der er jo ikke Tale om at skjule disse Gaver — saa det altsaa med de 10,000 Rd. i 1872 i Alt har faaet 18,000 Rd. (En Stemme: Det er dog altid Noget). Sa vist er det Noget, det er Meget, overmaade Meget, især hvis det var givet til En, der ikke havde lidt større Tab, thi saa vilde det være endog saa en Koffers stor Gave, en uhyre stor Gave, en voldsom stor Gave. Men stil nu Beregningen op, som var denne: vi, Centralkomiteen, give i Erstatning tre Fjerdedelen eller Halvdelen eller to Trediedelen. Efter denne Beregning har en fattig Mand, der havde tabt 10 Rigsdaler, faaet dem alle eller dog de otte; En, der taber meget mere, faar en mindre Brøkdelen af det Tabte, og nu vil jeg tage et Exempel, der er grebet ud af det virkelige Liv. En Mand eier 40,000 Rd. og taber 50,000 Rd. (En Stemme: Det var mærkeligt!). Det er sandt, jeg skal bevise det. Han eier 40,000 Rd., taber 50,000 Rd., faar af Centralkomiteen 12,000 Rd., han har tillige tabt sin Kredit og seiler saaledes godt. Det er ganske vist. Ja, vi komme atter til disse 18,000 Rd.; det er et enormt Beløb, et ganske umaadeligt Beløb; men naar det aerede Medlem faar Ordet, saa maa han endelig nærmere forklare, om Folk, der have mistet 80,000 Rd. og som ikke eie 80,000 Rd. men maaske kun 60,000 Rd., og som samtidig — og det er Hovedulykken, som man ikke har villet forstaa, og som Regjeringen ikke har kunnet forstaa — have mistet deres Kre-

dit, kunne hjælpe sig med 18,000 Rd. Jeg gad nok vidst, hvorledes det skulde gaa til. Men det var jo ikke det, vi skulle ind paa. Vi skulle nu se, hvorledes Centralkomiteen kommer afsted med de sidste Penge. Der søges igjen. Man er vedholdende, dels fordi man er nødt dertil, og dels fordi man ser, at jo mere Komiteen bliver purret, jo mere giver den. Det er den menneskelige Natur, og naar man saa tillige er nødt til at purre, saa purrer man. Paa de nye Anmodninger om yderligere Hjælp svarer Centralkomiteen den 2den November 1874, at uagtet man anerkjender Trang, kan man dog ikke give Noget, fordi det, man har i Pose og Sæk, skal til Lolland og Falster. Bille de Herrer nu huske det — thi det kjenner De jo herinde —, at det skulde til Lolland og Falster. Det kommer imidlertid tilbage fra Lolland og Falster, men det kommer derfor dog ikke til Trøj; man glemmer det til den Skade, der muligvis kommer i det tyvende Aarhundrede. Altsaa den 2den November 1874 kan man ikke faae yderligere Hjælp af Centralkomiteen, fordi det skulde gives til Lolland og Falster. Nu veed man jo herinde, at den sidste Lolland-falsterste Gave var 57,000 Rd. — man har ondt ved at tale om Kroner, naar det gaar tilbage i Liden og er slaaet fast i Rigsdaler — og disse 114,000 Kr. skulde absolut derover, indtil Interessentskabet henvendte sig til Ministeren. (En Stemme: Det var ikke den nuværende Minister!). Ja, saa var det hans Formand; men da det skete paa et senere Stadium, var det dog vistnok den nuværende Minister. Jeg siger: Interessentskabet henvendte sig til Ministeren og gjorde ham opmærksom paa, at det formentlig ikke kunne forsvares, at de 114,000 Kr. skulde anvendes til nye Diger og ikke til at afværge de skete Ulykker. Ministeren, tror jeg nok, vilde have Pengene anvendt til at udbedre Skade ved fremtidige Stormfloder, men nok er det — maaske ved Rigsdagens Hjælp eller maaske ogsaa tildels ved Interessentskabets Protest; jeg veed det ikke — en Del af disse Penge, nemlig 32,000 Kr., bleve paa Erklæring af Autoriteterne paa Falster om, at man ikke kunde uddele dem, da der ingen Trang var til dem, sendte tilbage. De skulde nok egentlig have været sendte tilbage til Ministeren, men de kom tilbage til Centralkomiteen for at anvendes — det er ganske vist baade Ministerens og Folkethingets Mening — til det, hvortil disse Gaver vare givne, nemlig til at afværge Ulykkerne i 1872, og senere med givne Ratihabition og efter Opfordring i de offentlige Blade til at afværge Ulykkerne i 1874. Men hvad gjorde Centralkomiteen? Den brugte dem til noget ganske Andet. Den sagde, at vi kunde ikke faae dem. (Latter.) Det er bogstavelig sandt; jeg skal oplæse Skrivelsen. Interessentskabet har nemlig den 9de Mai 1876 faaet til Svar fra Centralkomiteen, at Centralkomiteens Plenarforsamling havde givet Restbeløbet en anden Anvendelse, som den